

Sygnatura akt: XI GC 1035/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Maciej Żuchowski

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **w S.**

przeciwko (...) **spółki akcyjnej w S.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 13.055 (trzydzieści tysięcy pięćdziesiąt pięć) złotych i 55 (pięćdziesiąt pięć) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 maja 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zwraca pozwanemu od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 491 (czteryście dziewięćdziesiąt jeden) złotych i 52 (pięćdziesiąt dwa) grosze tytułem nadpłaconej zaliczki)
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.726 (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia sześć) złotych i 85 (osiemdziesiąt pięć) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt : XI GC 1035/17

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Dnia 11 maja 2017 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła przeciwko pozwanej (...) spółce akcyjnej w S. pozew o zapłatę kwoty 19.148,15 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 maja 2017r. do dnia zapłaty oraz złożyła wniosek o zasądzenie kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu swego żądania powódka wskazała, iż w wyniku kolizji drogowej uszkodzony został samochód marki S. o nr rej. (...), zaś sprawca wypadku był ubezpieczony u pozwanej. Pozwana przyjęła odpowiedzialność za szkodę i wypłaciła odszkodowanie w kwocie 1.740,74 zł. Powódka w okresie naprawy pojazdu wynajęła pojazd zastępczy przez okres 24 dni, a koszty z tego tytułu wyniosły 20.888,89 zł. Sporna pozostaje dalsza część odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w łącznej kwocie 19.148,15 zł (20.888,89 zł -1.740,74 zł).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż wypłacone przez nią odszkodowanie z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego obejmuje okres dwóch dni, gdyż według pozwanej tyle wynosił faktyczny czasokres przestoju uszkodzonego autobusu. Uszkodzenia pojazdu były nieznaczne, autobus był jezdny. Pozwana wskazała także, iż w okresie postępowania likwidacyjnego powódki zleciła firmie (...) wykonanie naprawy przedmiotowego pojazdu w ramach likwidacji na podstawie dobrowolnego ubezpieczenia autocasco finansowanego przez (...) spółka akcyjna w S.. Z tego też tytułu wynikał wydłużony okres przestoju autobusu.

W toku postępowania strony podtrzymywały stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 lipca 2016 r. doszło do kolizji, w której samochód S. o nr rej. (...), leasingowany przez (...) w Szczecinie spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S., został uszkodzony przez sprawcę posiadającego polisę ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej w S..

Bezsporne, nadto dowód:

- wyjaśnienie, k.24-24v;
- akta szkody- płyta CD, k.48.

W dniu 26 lipca 2016r. oraz 03 sierpnia 2016r. Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zleciła (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej naprawę przedmiotowego pojazdu- w ramach ubezpieczenia OC sprawcy oraz w ramach ubezpieczenia Autocasco. Jako usterkę wskazano: w dniu 26 lipca 2016r. szkoda OC „drzwi PP nie otwierają się”, natomiast w dniu 03 sierpnia 2016r. szkoda AC Hestia „zderzak t”.

Warsztat sporządził dwie kalkulacje naprawy przedmiotowego pojazdu w ramach Autocasco (w dniu 03 sierpnia 2016r. oraz w dniu 10 sierpnia 2016r.) oraz jedną w ramach OC w dniu 09 sierpnia 2016r.

W dniu 29 lipca 2016r. ubezpieczyciel sporządził kalkulację naprawy przedmiotowego pojazdu, w którym koszty naprawy zostały ustalone na kwotę 562,60 zł.

Osoby dokonujące naprawy przedmiotowego autobusu kontaktowali się z działem techniki z W., gdyż występował problem z działaniem czujników, które sterują procesem otwierania i zamykania drzwi. Po konsultacjach z serwisem warsztat naprawczy uzyskał informację o sposobie prawidłowego wyregulowania mechanizmu. Utrudnienia w naprawie trwały od dnia 11 sierpnia 2016r.

Pojazd został wydany po naprawie w dniu 18 sierpnia 2016r.

Dowód:

- zlecenie naprawy, potwierdzenia, k.19-21, 58-59, 77-78, 97, 108, 109, 121;
- protokół przyjęcia, k.60, 79, 98;
- kalkulacje naprawy, k.62-65, 67-69, 71-74, 81-84, 86-88, 90-93, 100-102, 105-107, 110-112, 116-118;
- faktury dot. naprawy, k.61, 66, 70, 80, 85, 89, 99, 110, 115;
- informacja, k.104;

- protokoły szkody, k.113-114, 119-120;
- akta szkody-płyta CD, k.124, 128;
- zeznania A. K., k.141;
- zeznania B. P. (1), k.141-142;
- wiadomość e-mail, k.157;
- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego, k.166-167.

W dniu 26 lipca 2016r. Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (Najemca) zawarła z Przedsiębiorstwo (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K. (Wynajmujący) umowę najmu autobusu marki A. o nr rej. (...). Czynsz najmu został ustalony na kwotę 940 zł brutto za dobę. Najem trwał od 26 lipca 2016r. do dnia 19 sierpnia 2016r.

Najem autobusu był niezbędny do wykonania przyjętych kontraktów. Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. posiadała w swoich zasobach około 170 pojazdów, jednakże nie mogła nimi zastąpić pojazdu uszkodzonego z uwagi na ich różną specyfikę, która dotyczy wielkości, wyposażenia, liczby miejsc siedzących.

Tytułem wynajmu Wynajmujący wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 20.888,89 zł netto (22.560 zł brutto).

Dowód:

- umowa, k.8-9;
- protokoły, k.10-11;
- faktura, k.22;
- wykaz, k.23-23v;
- zeznania K. L., k.142-143.

Pismem z dnia 31 sierpnia 2016r. Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wzywała ubezpieczyciela do podjęcia działań zmierzających do uzyskania notatki policyjnej dotyczącej przedmiotowej kolizji celem umożliwienia przeprowadzenia likwidacji szkody.

Dowód:

- pismo z dnia 31 sierpnia 2016r., k.13.

Pismem z dnia 01 września 2016r. ubezpieczyciel poinformował warsztat naprawczy, który przeprowadził naprawę przedmiotowego pojazdu, iż przyznał odszkodowanie za uszkodzony pojazd w kwocie 2.025 zł.

Dowód:

- pismo z dnia 01 września 2016r., k.103.

Towarzystwo (...) spółka akcyjna w S. wypłaciła na rzecz Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. odszkodowanie z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.740,74 zł.

Bezsporne.

W dniu 13 września 2016r. Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wystosowała do Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w S. dodatkowe roszczenia dotyczące szkody z dnia 25 lipca 2016r., tj. roszczenia z tytułu kosztów najmu autobusu zastępczego w okresie naprawy pojazdu uszkodzonego.

Dowód:

- pismo z dnia 13 września 2016r., k.17-18.

W treści wiadomości e-mail z dnia 17 października 2016r. warsztat naprawczy wskazał harmonogram przeprowadzanych czynności związanych z naprawą przedmiotowego pojazdu: 26 lipca 2016r. przyjęcie do serwisu, 29 lipca 2016r. oględziny dokonane przez ubezpieczyciela, 03 sierpnia 2016r. warsztat otrzymał kosztorys i zamówił uszczelkę, którą otrzymał w dniu 04 sierpnia 2016r. W dniu 10 sierpnia 2016r. nastąpiła wymiana uszczelki oraz regulacja drzwi, natomiast w dniu 11 sierpnia 2016r. ubezpieczyciel zaakceptował kalkulację serwisu. W dniu 18 sierpnia 2016r. wydano przedmiotowy pojazd, a w dniu 01 września 2016r. ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie.

Dowód:

- wiadomości e-mail, k.15-16.

Pismem z dnia 25 października 2016r. Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wystosowała do ubezpieczyciela odwołanie od decyzji w zakresie wysokości przyznanego odszkodowania w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.740,74 zł.

Dowód:

- pismo z dnia 25 października 2016r., k.12, 14.

Technologiczny czas naprawy autobusu marki S. o nr rej. (...), w zakresie szkody będącej następstwem zdarzenia z dnia 25 lipca 2016r., wynosił 1 dzień roboczy. Zasadne jest jego urealnienie o dodatkowy jeden dzień roboczy ze względu m.in. na konieczność regulacji drzwi i czynności administracyjne związane z wydaniem pojazdu. Technologiczny czas naprawy nie jest tożsamy z faktycznie niezbędnym czasem trwania naprawy samochodu, na który to czas dodatkowo mają wpływ różne czynniki: przeprowadzenie oględzin, czas konieczny na sporządzenie i zatwierdzenie kosztorysu warsztatu, czas sprowadzenia części użytych do naprawy, ilość dni wolnych od pracy, ewentualne procedury wewnętrznej kontroli wynikające ze stosowanych systemów jakości w warsztatach, ewentualne poprawki, wydanie pojazdu.

Uzasadniony najem autobusu zastępczego winien trwać od dnia 26 lipca 2016r. do maksymalnie 11 sierpnia 2016r., tj. do dnia, kiedy przy zachowaniu przez warsztat należytej staranności naprawa pojazdu winna zostać zakończona. Tym samym najem powinien trwać maksymalnie 17 dni kalendarzowych.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego, k.145-149.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

Podstawę prawą żądania pozwu stanowi norma wyrażona w art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którą przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia

(§ 2). Zgodnie z normą wyrażoną w § 4 art. 822 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Odpowiedzialność pozwanej wynika również z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Norma zawarta w art. 35 ustawy stanowi, iż ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela wobec poszkodowanego obejmuje szkody na osobie oraz szkody w mieniu (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odpowiedzialność ubezpieczyciela pokrywa się z odpowiedzialnością sprawcy szkody. Zgodnie z normą wyrażoną w art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Natomiast zgodnie z normą zawartą w art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Rolą odszkodowania jest wyrównanie uszczerbku majątkowego poszkodowanego. Stąd zawsze dla ustalenia odszkodowania konieczne jest określenie faktycznego uszczerbku w majątku poszkodowanego.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, iż pozwana była odpowiedzialna za powstałą szkodę. Spór natomiast dotyczył wysokości kosztów związanych z wynajmem pojazdu zastępczego.

W spornym zakresie Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, na zeznaniach świadków, które Sąd uznał za wiarygodne, nadto korespondowały one z innymi dokumentami, a także na opinii sporządzonej przez biegłego sądowego. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego W. S. na okoliczność ustalenia zasadności okresu najmu, ustalenia ile wynosiła naprawa pojazdu oraz czy faktycznie okres najmu był uzasadniony czynnikami technologicznymi i pragmatyką przebiegu likwidacji.

Opinia była spójna, logiczna i wyczerpująca, a metodologia przyjęta przez biegłego nie może budzić zastrzeżeń, dlatego sąd uznał opinię za w pełni wiarygodną. Strona powodowa zgłosiła zarzuty do opinii biegłego, natomiast na rozprawie w dniu 12 lutego 2018r. biegły podtrzymał swoje stanowisko. Następnie strony nie zgłaszały nowych zarzutów do opinii, zatem należało uznać, iż akceptują jej ustalenia.

Niniejszym pozwem powódka dochodzi od pozwanej zapłaty kwoty 19.148,15 zł tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, która to kwota stanowi różnicę między kosztami związanymi z wynajmem pojazdu w kwocie 20.888,89 zł, a wypłaconym przez pozwaną odszkodowaniem z tego tytułu w kwocie 1.740,74 zł. Pozwana natomiast wskazywała, iż uzasadniony najem winien trwać 2 dni, a wypłacone odszkodowanie w pełni rekompensuje szkodę.

Co do samej zasadności najmu Sąd wskazuje, iż bezspornym jest, iż najem autobusu przez powódkę w niniejszym stanie faktycznym był konieczny, czego wyrazem jest również wypłata z tego tytułu odszkodowania przez pozwaną, jednakże w zaniżonej, zdaniem powódki, wysokości. Powódka trudni się zawodowym przewozem osób, dlatego też w celu zapewnienia nieprzerwanego wykonywania działalności zmuszona była do wynajmu autobusu zastępczego. Powódka wskazała, iż w swoich zasobach posiadała około 170 innych pojazdów, jednakże nie mogły one zastąpić pojazdu uszkodzonego z uwagi na różną specyfikę dotyczącą wielkości, wyposażenia czy liczby miejsc siedzących. Większość pojazdów wykorzystywana była do stałych zleceń, a pozostałe stanowiły rezerwę w razie wystąpienia awarii, czy też kierowane były do wykonywania zleceń dodatkowych.

Należy również wskazać, iż pozwana nie kwestionowała zastosowanej przy wynajmie stawki w wysokości 940 zł brutto. Zadaniem Sądu było zatem ustalenie czy zasadny był najem pojazdu zastępczego przez powódkę przez okres 24 dni.

Strona powodowa wskazała, iż za wynajem autobusu zastępczego Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wystawiła fakturę za kwotę 20.889,89 zł. Najem ten obejmował okres 24 dni, tj. od dnia 26 lipca 2016r. do dnia 18 sierpnia 2016r. Pozwana z tego tytułu wypłaciła odszkodowanie w kwocie 1.740,74 zł przyjmując za zasadny okres 2 dni.

Ze sporządzonej przez biegłego sądowego opinii, którą Sąd w całości podziela, wynika, iż za zasadny okres najmu należało uznać maksymalnie 17 dni, tj. do dnia 11 sierpnia 2016r. Z harmonogramu naprawy wynika (k.15), iż warsztat naprawczy otrzymał od ubezpieczyciela kosztorys w dniu 03 sierpnia 2016r. Biegły wskazał, iż w tym dniu warsztat powinien znać dokładnie zakres uszkodzeń autobusu, skoro znajdował się on w warsztacie od dnia 26 lipca 2016r., zatem w tym samym dniu warsztat mógł opracować własny kosztorys, którego weryfikacja miałaby nastąpić po 2 dniach, tj. w dniu 08 sierpnia 2016r. Zamówioną część, tj. uszczelkę, serwis otrzymał w dniu 04 sierpnia 2016r., najpóźniej zatem we wtorek, tj. 09 sierpnia 2016r. warsztat mógł przystąpić do naprawy. Zdaniem biegłego technologiczny czas naprawy wynosił 1 dzień roboczy, który mógł zostać urealniony o 1 dzień w związku z koniecznością regulacji drzwi czy czynnościami administracyjnymi związanymi z wydaniem naprawionego pojazdu. Strona powodowa składała zastrzeżenia do niniejszej opinii i wskazała, iż w dniu 12 sierpnia 2016r. pojazd został przekazany do dalszej regulacji drzwi w związku z występującym problemem nieprawidłowym działaniem czujników sterujących procesem otwierania i zamykania drzwi. W tym celu pracownicy warsztatu kontaktowali się z działem techniki (znajdujący się w W., co wynika z zeznań świadka k.142). Pojazd ostatecznie został wydany powódce 18 sierpnia 2016r. Biegły, celem ustosunkowania się do zarzutów podniesionych w piśmie procesowym powódki, stawiał się na rozprawie w dniu 12 lutego 2018r. i wskazał, iż powyższa sytuacja, tzn. problem pracowników warsztatu z prawidłowym wykonaniem naprawy, mógł mieć związek z brakiem odpowiedniej wiedzy czy umiejętności lub też z wadą ukrytą systemu.

Sąd w pełni akceptuje stanowisko biegłego wyrażone w sporządzonej przez niego opinii. Strona powodowa wskazała, w odniesieniu do czasu naprawy przedmiotowego pojazdu, iż okres ten wydłużył się ze względu na problem związany z czujnikami, które odpowiadały za sterowanie procesem otwierania i zamykania drzwi. W tym celu pracownicy warsztatu kontaktowali się telefonicznie z serwisem w W., w celu wyjaśnienia przeszkody w naprawieniu pojazdu. Stąd pojazd został wydany w dniu 18 sierpnia 2016r. Takie działania nie może mieć jednak wpływu na zwiększenie okresu najmu pojazdu zastępczego. Biegły, jako ewentualne przyczyny niemożności naprawienia usterki wskazał na brak wiedzy czy umiejętności lub ukrytą wadę. Jednakże z wiadomości e-mail z dnia 22 grudnia 2017r., którą B. P. (2) wystosował do osoby z ramienia powódki wynika, iż ostatecznie warsztat otrzymał informację o wyregulowaniu czujnika, co zakończyło się sukcesem. Nie można zatem mówić w tej sytuacji o jakiegokolwiek ukrytej wadze.

Naprawa pojazdu nie została dokonana przez podmiot nieprofesjonalny, przeciwnie, naprawy dokonała (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w B.. Jest to warsztat naprawczy z wieloletnim doświadczeniem, zatem oczekuje się, jak zresztą od każdego podmiotu trudniącego się świadczeniem określonych usług, iż zakres jego umiejętności jest szeroki, jego wiedza jest na bieżącą uaktualniana, aby w pełni móc w sposób prawidłowy dokonać naprawy przedmiotowego pojazdu. W niniejszej sprawie wskazano, iż w dniu 11 sierpnia 2016r. wystąpiły problemy, o których wyżej była mowa, pojazd natomiast został wydany w dniu 18 sierpnia 2016r. Brak wiedzy nie może usprawiedliwiać generowania dodatkowych kosztów

związanych z wynajmem pojazdu zastępczego. Opóźnienia w przeprowadzeniu naprawy nie były wynikiem działań ubezpieczyciela, lecz związane były z brakiem odpowiednich umiejętności czy wiedzy warsztatu naprawczego, który przeprowadzał naprawę. Tym samym, ubezpieczyciel nie może ponosić z tego tytułu dodatkowych kosztów, gdyż jego odpowiedzialność ogranicza się do normalnego następstwa działania czy zaniechania, z którego szkoda wynikła. Skoro zatem ubezpieczyciel dokonał wszystkich czynności koniecznych w postępowaniu likwidacyjnym w terminie, obciążanie go kosztami, za które odpowiedzialności nie ponosi, należy uznać za niezasadne. Okres najmu przez 24 dni jest, zdaniem Sądu, zawyżony, gdyż zasadny najem winien trwać maksymalnie 17 dni.

Na zasadność i wysokość niniejszego roszczenia nie miała również wpływu okoliczność wskazywana przez pozwaną, a mianowicie przeprowadzanie naprawy przedmiotowego pojazdu przez ten sam warsztat w ramach innych szkód. Świadek B. P. (1) wskazał, iż jak przedmiotowy pojazd znajdował się w warsztacie, to powódka zleciła naprawę z innych szkód. Jednakże, analiza materiału dowodowego wykazała, iż powyższa okoliczność nie miała znaczenia dla ustalenia okresu najmu, gdyż jak wskazano, wpływ na to miało zachowanie pracowników warsztatu, a dokładniej brak możliwości naprawy pojazdu z uwagi na nieznaną przyczynę problemu.

Reasumując, Sąd uznał, iż powództwo zasługiwało na uzasadnienie w części. Bezsprorna była zasadność samego najmu pojazdu zastępczego, pozwana nie kwestionowała również wysokości stawki za wynajem. Podnosiła jednakże, iż najem winien trwać 2 dni, a nie 24 dni, jak wnosi powódka. Sąd w całości podziela stanowisko biegłego wyrażone w opinii, zgodnie z którym naprawa winna zostać przeprowadzana maksymalnie do dnia 11 sierpnia 2016r., a więc najem winien trwać 17 dni. Zdaniem Sądu okoliczność, iż warsztat nie mógł sobie poradzić z usterką pojazdu, konsultował się w tej sprawie przez dłuższy okres, nie może wpływać na obciążanie ubezpieczyciela kosztami za wynajem. Ubezpieczyciel odpowiada tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Logicznym jest, iż skoro strona nie posiada innego pojazdu i zmuszona jest wynająć pojazd zastępczy, ubezpieczyciel winien pokryć koszty wynajmu przez uzasadniony okres. Brak wiedzy czy umiejętności pracowników warsztatu z pewnością nie jest związane ze szkodą z dnia 25 lipca 2016r., zatem mimo wynajmu pojazdu przez cały okres faktycznej naprawy, ubezpieczyciel jest obowiązany do pokrycia kosztów tylko uzasadnionego najmu, w tym wypadku 17 dni. Nie było zasadne przyjęcie, że okres najmu jest równoznaczny z technologicznym czasem naprawy (2 dni) autobus, choć był jezdny to usterka uniemożliwiała jego normalną eksploatację. Zasadny czas najmu obejmuje nie technologiczny czas naprawy ale czas wyłączenia pojazdu z ruchu. Nie można zakładać że pojazd powinien być naprawiony w terminie 2 dni a naprawa powinna rozpocząć się w dniu powstania szkody.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w pkt I zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 13.055,55 zł, która to kwota stanowi iloczyn stawki za wynajem (870,37 zł) oraz uzasadnionego okresy najmu z pomniejszeniem o wypłatę za okres uznany przez pozwaną, tj. 15 dni (17 dni okres zasadny, pozwana uznała koszty za wynajem przez okres 2 dni i wypłaciła z tego tytułu odszkodowanie). W pkt II Sąd oddalił powództwo z przyczyn wskazanym w poprzedniej części rozważań.

Podstawą prawną orzeczenia o odsetkach od kwoty zasądzonej w pkt I stanowi norma zawarta w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którą jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powódka wniosła o zasądzenie odsetek od dnia wniesienia pozwu.

O kosztach procesu orzeczono w pkt III na podstawie normy zawartej w art. 100 k.p.c., zgodnie z którą w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do

nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Strona powodowa wygrała sprawę w 68%, natomiast pozwana w 32%. Na poniesione przez powódkę koszty złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 958 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 3.600 zł zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w brzmieniu z dnia 27 października 2016r.– łącznie 4.575 zł. Powódka wygrała sprawę w 68%, wobec czego należą jej się koszty w wysokości 3.111 zł.

Na poniesione przez pozwaną koszty złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 3.600 zł zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) w brzmieniu z dnia 27 października 2016r. oraz wynagrodzenie biegłego w kwocie 708,48 zł – łącznie 4.325,48 zł. Pozwana wygrała sprawę w 32%, wobec czego należą jej się koszty w wysokości 1.384,15 zł.

Mając na uwadze powyższe oraz udział procentowy stron w wygraniu sprawy, należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.726,85 zł.

O zwrocie nadpłaconej zaliczki orzeczono na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 623). Koszt pisemnej opinii biegłego wyniósł 708,48 zł. Pozwana uiściła zaliczkę na biegłego w wysokości 1.200 zł. Mając na uwadze powyższe należało zwrócić pozwanej kwotę 491,52 zł, o czym orzeczono w pkt IV.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)